

REÏNCARNATIE ECHO

Het fascinerende spel van de game of life

Chef Petros

BROTHERS IN ARMS

15 - VRIENDEN VOOR HET LEVEN

Goldie werd op een dinsdagochtend wakker op haar studentenkamer in Leuven. Ze had nog anderhalve week vakantie voor het laatste studiejaar zou starten. Ze liep naar de keuken in het studentenhuis om een kop koffie te zetten. Het weer was regenachtig. Van het weekend was het nog prachtig weer geweest, maar afgelopen nacht was het omgeslagen. Met regen was het niet echt gezellig op het terras op de Grote Markt, dus dan zelf maar een kop koffie zetten. In de broodtrommel lag nog een croissantje. Het was al zeker een dag oud, dus het beste was er al wel af. Afgelopen weekend had ze zichzelf een klein beetje overwonnen door in een bad met ijsblokjes te gaan zitten. Dan was een croissantje dat niet meer zo vers was ook geen probleem voor haar, vond ze zelf.

Zou het lukken om de opdracht te vervullen om samen af te spreken en gezamenlijk een spiritueel pad te bewandelen? Alle drie zaten ze gespannen naar zichzelf te kijken. Dit zou een hele belangrijke stap zijn in de game of life. 'Met jou weet je het maar nooit,' zei Reg tegen Goldie. 'We gaan het zien,' was haar korte antwoord.

Tijdens de training van afgelopen weekend was de eerste keer in het ijsbad wat lastig, maar Goldie had haar ademhaling snel onder controle gekregen. Het uiteindelijke doel was om mentaal sterker te worden en dat was zeker gelukt. Niet dat er een schakelaar was omgezet en dat de mentale kracht meteen op volle kracht aanwezig was. Nee, het zaadje was geplant en de boom kon de komende jaren langzaam uitgroeien. Gisteren had Goldie veel nagedacht over wat er allemaal gezegd was. Met name de opmerkingen van Reg over vorige levens hadden hun doel niet gemist. Hij was er vrij duidelijk over geweest, over vorige levens. Uiteindelijk had ze begrepen dat het uit zichzelf moest komen en dat ze zoiets niet op een cursus kon leren. Het enige wat ze moest leren was dat ze nog beter naar haar hart zou moeten leren luisteren. Die boodschap had ze al eens ooit eerder gekregen, maar Reg had die nog eens bevestigd.

Die zondagmiddag had ze op de weg naar huis anderhalf uur naast Reg in de auto gezeten. Ze hadden het nog even over vorige levens gehad, maar Reg had tot twee keer toe het onderwerp min of meer afgekap. Goldie had de hint gelukkig de tweede keer begrepen en liet het onderwerp verder rusten. Ze hadden het over uitgaan gehad en Antwerpen, maar er was geen belletje gaan rinkelen dat ze elkaar ruim twee jaar geleden ook

al eens tegen het lijf waren gelopen in Den Doedelzak in Antwerpen. Laat staan dat ze nog wist dat er ooit een eerste ontmoeting in Blankenberge op het strand had plaatsgevonden. Misschien kwamen ze er dit leven nog een keer achter, misschien ook niet. Tot nu toe verliep alles heel soepel. Ze hadden vrijwel alle opdrachten gehaald, maar vanaf nu zou het moeilijker worden. Om die te halen zouden ze intensiever met elkaar moeten optrekken. Reg had Goldie in Turnhout op de trein naar Leuven gezet, niet wetende dat ze een gedeelte van die route met de trein in een vorig leven ook al eens had gemaakt, samen met Fons en de drie Fransen. Een van die drie Fransen kende ze in dit leven ook weer. Toen was ze nooit meer thuisgekomen in Engeland. Ze had Spanje gehaald, maar daarna was het misgegaan. Alleen wist ze dat in dit leven allemaal nog niet. Nu zou ze over een uurtje in Leuven zijn.

Ze was verrast geweest doordat Reg had gezegd dat ze in een van haar vorige levens een meisje van plezier was geweest. Samen met Anja. Ze had heel erg moeten wennen aan de Amsterdamse manier van communiceren. Dat hele directe. Aan de andere kant was het helemaal niet onaardig overgekomen. Sterker nog, ze vond Anja eigenlijk wel sympathiek. Gistermiddag had ze tijdens een meditatie geprobeerd goed naar haar hart te luisteren en ze was tot de conclusie gekomen dat ze Anja eigenlijk heel goed vertrouwde. Dat stond redelijk haaks op haar manier van communiceren. Uiteindelijk was vertrouwen in iemand hebben veel belangrijker dan de vraag of iemand heel erg direct communiceerde. Als dat niet verkeerd bedoeld was, en dat was bij Anja zeker niet het geval, dan bleef er alleen vertrouwen over.

Als ze het gebeurde met Reg vergeleek met een reading van de lerares op de cursus vorige levens, dan voelde dat heel anders. Ze had een reading ontvangen en daarin kwam een leven aan bod waarin ze hertogin was op een kasteel in Frankrijk. Ze was heel belangrijk, ze had een hele staf aan lakeien en het leven was fantastisch. Het had allemaal heel bijzonder geklonken, maar was het dat ook? Als ze diep vanbinnen voelde, diep in haar hart, dan voelde het leven als meisje van plezier veel echter dan het leven als hertogin in Frankrijk. Hoe mooi dat laatste verhaal ook klonk. Reg had daar ook een punt van gemaakt. Hoeveel hertoginnen had Frankrijk de afgelopen duizend jaar gehad? Waarschijnlijk veel. Maar gewone mensen, burgers, waren er nog vele, vele malen meer geweest. Je kon niet alle levens hertogin zijn en dat was precies het punt wat Reg gemaakt had. Je vorige levens zijn een afspiegeling van de maatschappij. De ene keer is je leven top. De andere keer flop. Door met je hart te

voelen en gevoel voor realisme niet te verliezen kom je een heel eind, was zijn boodschap geweest.

'Je hoeft niet te weten waar je moet kijken, maar je moet wel weten wat je moet zien,' zei Reg.

'Ik weet het,' was de reactie van Goldie. 'Vertel me dat daar aan de andere kant op aarde maar. Daar weet ik het nog niet.'

Gisteren had ze nog getwijfeld, maar vandaag was ze er zeker van. Ze ging stoppen met deze cursus over vorige levens. Ze zou dadelijk Sarah bellen. Ze zaten samen op de cursus en Goldie zag ertegen op haar vriendin te moeten vertellen dat ze zou stoppen. Eerst wilde ze een e-mail sturen naar Reg en Peppi. Ze had hun e-mailadres gevraagd en het gekregen. Reg was ongeveer even oud als zij maar Peppi was twaalf jaar ouder. Hoe zou hij ertegenover staan om nog een keer af te spreken? De enige manier om daar antwoord op te krijgen, was gewoon vragen. Als ze durfde te shockeren, dan moest ze ook niet te flauw zijn om een berichtje te sturen. Daarom ging ze eerst maar eens een e-mail sturen.

"Beste Reg en Peppi. Ik heb heel erg genoten van de cursus afgelopen weekend. Zo erg genoten dat ik jullie graag nog een keer zou willen ontmoeten. Ik heb niet voor niets jullie e-mailadressen gevraagd en bij deze voeg ik de daad bij het woord. Jullie ondersteuning om mij ook in dat bad met ijsblokjes te krijgen was fijn. Het heeft me wellicht het laatste zetje gegeven om het succesvol af te ronden. Verder heb ik mijn cursus vorige levens stopgezet. Wat Reg daarover zei was nieuw voor mij en ik wil er graag nog meer over leren. Ik ben tot de ontdekking gekomen dat ik het vooral zelf moet leren en met jullie hulp en ondersteuning gaat dat vast lukken. Vinden jullie het leuk om een keertje af te spreken? Lieve groetjes Goldie."

Ze drukte op de verzendknop en de e-mail was verzonden.

Vervolgens liep Goldie naar de huistelefoon van het studentenhuus. Daarmee bellen was goedkoper dan met haar mobiele telefoon die ze kortgeleden had gekregen van haar ouders. Ze toetste het nummer van Sarah in en warempel, ze kreeg haar meteen aan de telefoon. Ook Sarah was aan het laatste jaar van haar studie bezig. Goldie had gegokt dat ze op haar studentenkamer in Antwerpen zou zijn en dat was ook zo. Sarah was steeds minder bij haar ouders te vinden. Ze had een vriendje in Antwerpen en daarom was ze liever in Antwerpen. Kon ze te pas en te onpas naar hem toe gaan als ze dat wilde. 'Hoi Sarah, met Goldie, hoe is het?'

‘Goed en met jou? Leef je nog na je duik in zo’n bak met ijs?’

‘Ja, dat ging best wel goed moet ik zeggen. De eerste keer ging wat minder, maar de tweede en volgende keren ging het bijna als vanzelf.’ Goldie vertelde enthousiast over wat ze allemaal had meegemaakt afgelopen weekend. ‘Gelukkig had ik in mijn groepje drie leuke mensen zitten. Die hebben me heel erg geholpen. Een van hen was een vrouw uit Amsterdam en die hield de eerste keer mijn handen vast. Daar werd ik rustig van.’ Goldie realiseerde zich dat ze eigenlijk niet verder had gevraagd hoe met Sarah ging. ‘Heb jij nog wat leuks gedaan van het weekend?’ vroeg Goldie.

‘Niet echt,’ antwoordde Sarah. ‘Vriendlief was naar zijn ouders. Ik heb niet veel gedaan van het weekend. Alleen met een huisgenoot naar de wijnbar hier in Antwerpen geweest. Dat is eigenlijk alles.’ Sarah klonk ook niet meteen superenthousiast.

‘Maar eigenlijk bel ik daar niet voor,’ ging Goldie weer verder. ‘Ik wil eigenlijk stoppen met die cursus vorige levens.’ Het kwam er wat aarzelend uit.

‘Mooi, dan hoeft ik jou niet teleur te stellen want ik was er eigenlijk ook al wel klaar mee. Ik bleef eigenlijk alleen voor jou.’ Zo, dat heeft zich mooi opgelost, dacht Sarah toen ze het zei.

‘Het betekent overigens niet dat ik er helemaal mee stop.’

‘Nee, dat had ik ook niet van je verwacht,’ zei Sarah.

‘Ik heb die twee mannen uit mijn groepje gevraagd of ze met me willen afspreken.’

‘Sinds wanneer wil jij een vent in je bed en dan ook maar meteen twee tegelijkertijd?’ De vraag van Sarah verraste Goldie.

‘Nee, ik wil geen vent in bed, ik houd nog steeds van meisjes en van jou in het bijzonder.’ De manier van communiceren van Anja had invloed gehad op Goldie. Dit was ook redelijk direct te noemen. ‘Ik heb met die twee een hele tijd over vorige levens gesproken, dus vandaar.’ Goldie was duidelijk en werd nog duidelijker: ‘En nee, ik hoef ze niet in mijn bed. Die ene is van mijn leeftijd, die andere is misschien wel vijftien jaar ouder.’

‘Niet meteen verkeerd, een man met veel ervaring in je bed.’ Sarah was duidelijk in een licht recalcitrante bui.

‘Nogmaals, ik hoef geen vent in mijn bed en ook niet een met veel ervaring. Kan je alsjeblieft ophouden?’ Goldie had even geen zin in de opmerkingen van Sarah.

‘Of jij weet wat ophouden is, als jij bij mij in bed ligt. Het is dat ik een handjes-boven-de-lakens-decreet heb uitgevaardigd, maar anders.’

was. Ze had Sarah straks veel te vertellen. Ook Reg en Peppi wilde ze graag vertellen over haar Deense avonturen.

Goldie werkte alweer enige tijd voor een bedrijf in Brussel, maar woonde nog op haar studentenkamer in Leuven. Ze had al een klein appartementje gevonden maar daar kon ze pas over twee maanden in. Ze moest dus nog even geduld hebben. Goldie merkte wel dat ze sinds ze werkte eigenlijk al vrij snel niet meer tot het studentenleven behoorde. Ze moest 's ochtends vroeg naar haar werk. De studenten weliswaar naar de universiteit, maar die konden ook een college overslaan als het de dag ervoor laat was geworden. Dat ze niet meer tot de studentenklied behoorde vond Goldie eigenlijk ook helemaal niet erg. Ze had van haar studententijd genoten en nu lokten weer andere geweldige dingen in het leven, zoals een trip voor het werk naar Kopenhagen. Dat waren ook weer leuke dingen aan volwassen worden.

Eenmaal op haar kamer was het eerste wat Goldie deed haar computer opstarten. Ze wilde meer weten over de klokken en de kerk in Kopenhagen. Leve de wereld van internet en Google in het bijzonder. De vrouw die ze in Kopenhagen bij de kerk had ontmoet zou het haar mailen, maar het was maar de vraag of dat ook zou gebeuren. De vrouw was heel betrouwbaar overgekomen, dus Goldie ging ervan uit dat ze een berichtje zou ontvangen. Ze had echter het geduld niet en ging via internet zelf op zoek. Al snel had ze wat gevonden. De klokken waren door een Belgisch bedrijf gemaakt. Dat bedrijf leverde wereldwijd klokken en installeerde carillons. Ook in België zelf waren er genoeg te vinden. Goldie was helemaal opgetogen. Ook in haar eigen land kon ze naar carillons gaan luisteren en dat zou ze zeker doen. In het weekend had ze tijd genoeg. Ze las op internet dat afgelopen jaren in Lier, Gent en Geraardsbergen klokken waren geïnstalleerd door het bedrijf. Met name Gent trok haar wel aan. Daar was een carillon in de oude Lakenhal die in 1425 gebouwd was. Ook de rijke historie paste daar natuurlijk fantastisch bij. Ze was enigszins verrast over zichzelf dat ze opeens zoveel interesse had in geschiedenis. Op de middelbare school niet meteen het vak waar haar hart sneller van ging kloppen. Het kon verkeren. In Goldie's hoofd vormde zich het idee om Reg en Peppi een keer uit te nodigen om in het weekend mee naar Gent te gaan en naar het carillon te gaan luisteren op de Grote Markt. Ook hier had Goldie het geduld al niet meer voor. Ze schreef een e-mail naar Peppi en Reg waarin ze uitlegde wat ze allemaal in Kopenhagen had meegemaakt. Ze stelde hun ook de vraag of ze een keer mee naar Gent wilden gaan om naar de beiaard te luisteren. Het was

een hele lange e-mail. Als hier niet haar enthousiasme uit zou blijken. Toen Goldie eindelijk op de verzendknop drukte arriveerde er tegelijkertijd een e-mail, uit, jawel, Denemarken. De vrouw had woord gehouden en nog erg snel gereageerd ook.

De e-mail ging echter over iets heel anders dan Goldie verwachtte. De vrouw verontschuldigde zich dat ze het antwoord nog niet had. De man die ze daarvoor nodig had zou ze pas morgen, op maandag, weer zien. Dus morgen of uiterlijk dinsdag zou Goldie haar antwoord wel hebben. De vrouw schreef verder nog:

“Wat ik gisteren eigenlijk al wilde zeggen is dat je niet alleen op zoek was naar de stad, maar ook naar jezelf. Ik leg je dat verder niet uit. Wat je bent, bestaat allereerst uit je hologram als mens hier op aarde, opgebouwd in vele levens. Daarnaast erf je nog van je familie via je DNA, niet alleen je kleur haar, maar ook bijvoorbeeld ervaringen vanuit de familielijn van leden van je familie uit vorige levens. Onderdeel daarvan is natuurlijk de plek die je uitkiest om geboren te worden. Als laatste de invloed vanuit andere zielen die je ontmoet in je leven, en met name in dit leven. Richt je op wat je kan worden, niet wat je was of wat je hebt geërfd. Dus geen e-mail sturen met de vraag om uitleg. Ik gun het je van harte dat je het zelf uit mag zoeken. Want daarvoor heb je genoeg capaciteiten. Gr, Hildur. PS Het universum reageert op jouw trilling. Je trekt aan wat je bent, welke trilling je hebt. Positief of negatief. Klokken gaan je daarbij in dit leven helpen.”

Goldie was helemaal verbaasd toen ze het gelezen had. Dat had ze helemaal niet achter deze vrouw gezocht. Had dit nu te maken met Kopenhagen, of met haar leven als geheel? Haar hart zei dat het veel breder was dan dit ene weekend. Ze was wel heel blij met de boodschap. Een hele tijd geleden had Reg ook al eens een keer zoiets gezegd. Niet te veel bezig zijn met het verleden, maar richten op het NU en een klein beetje op de toekomst.

De naam Hildur klonk trouwens heel mooi. Ze voelde als een hele wijze vrouw die er hier op aarde al heel veel levens op had zitten. Een oude ziel, zoals Peppi dat een keer noemde. Goldie verbaasde zich erover dat ze die mensen nu tegen het lijf liep. Of zou het omgekeerd zijn? Dat ze tegen haar begonnen te praten omdat de tijd rijp was om dit leven spiritueel door te groeien. Die man in de eerste kerk, hoe heette die kerk ook alweer, had ook al zoiets tegen haar gezegd. Wat zou Reg nu zeggen

als ze het hem zou vragen? “Luister naar je hart” waarschijnlijk. Ze sloot haar ogen en concentreerde zich op haar hart. Het eerste wat in haar opkwam was de gedachte dat ze vooral blij mocht zijn dat er vanuit het universum zoveel hulp op haar pad kwam. Of zoals Peppi het zei: “Wat je uitzendt trek je ook aan. The law of attraction.” Het betekende dat als je aangaf dat je hulp wilde vanuit het universum, dat die ook kwam. Daarbij moest de vraag uit een diep inwendige wil komen. Dus niet zoals een kind op de lagere school, dat vandaag brandweerman wil worden en volgende week weer astronaut. Dat was niet goed genoeg. Peppi had er ook bij verteld dat het universum feilloos aanvoelde of de vraag oprecht was. Het universum kon je niet voor de gek houden. Ook had het geen zin om het universum om een nieuwe auto te vragen, die zou ook niet worden afgeleverd. Goldie realiseerde zich dat die diepe wil er bij haar dus wel in leek te zitten, want ze kreeg nu genoeg hulp vanuit het universum.

Hildur bleef Goldie bezighouden. Haar hart leek haar te vertellen dat ze Hildur al ooit in een vorig leven ontmoet had. Maar het voelde eerder als duizenden jaren, dan als honderden jaren. Toch voelde Hildur nog steeds fijn en zacht aan. Misschien ook door die typische energie die in Kopenhagen hing. De boodschap van Hildur klonk in elk geval oprecht en liefdevol. De vrouw die ze een paar jaar geleden in Leuven had ontmoet had haar gewaarschuwd voor mensen die je de verkeerde informatie probeerden aan te reiken. Volgens haar zat er veel kaf tussen het koren. Hooguit een handvol mensen kon Goldie ook echt helpen. Wie die echte mensen zijn kon je alleen maar met je hart voelen. Goldie herinnerde zich die woorden nog als de dag van gisteren. Nou, als ze met haar hart voelde, dan voelde Hildur goed. En ze was zeker ook geen kaf. Hildur voelde als een echte en een grote graankorrel. Goldie besloot de dingen voor vandaag te laten voor wat ze waren. Ze sloot de computer af en ging op haar bed liggen. Even een dutje doen kon helemaal geen kwaad. Kopenhagen had best wel wat energie van haar gevraagd.

Diezelfde avond kreeg Goldie zowel van Reg als van Peppi antwoord. Beiden waren wel in voor een bezoek aan Gent. De eerste mogelijkheid was in het weekend over drie weken. Daarnaast moesten de klokken, de beiaard, natuurlijk wel spelen. Dat weekend over drie weken zou er een speciaal beiaardconcert op zaterdagmiddag zijn, dus dan zou het allemaal prima bij elkaar komen. Het beiaardconcert zou om drie uur beginnen, dus was het plan om rond de klok van twee uur af te spreken. Ze konden dan eerst iets drinken in een van de cafés op de Grote Markt en daarna naar het beiaardconcert gaan luisteren. De avond ervoor zouden ze hun

maandelijkse meditatiebijeenkomst hebben in Antwerpen, maar deze zou nu een maand doorschuiven. In plaats daarvan zou Gent bezocht worden. Dat was weer eens een keertje iets anders.

Goldie stuurde Reg en Peppi een bevestiging dat ze elkaar om twee uur zouden zien op de Grote Markt in Gent. Daarna las ze nog wat over Kopenhagen en zocht informatie op internet. Dat duurde niet lang want al snel werd ze door slaap overmand. Ze was in Kopenhagen toch behoorlijk op tijd gaan slapen, maar de ervaring van wat ze allemaal had meegemaakt, en natuurlijk haar eerste buitenlandse reis, had er toch behoorlijk in gehakt. Haar middagdutje was vandaag ook niet voldoende geweest. Goldie besloot daarom op tijd te gaan slapen. Morgen was er weer een nieuwe dag.

Toen Goldie drie weken later op zaterdagmorgen wakker werd was ze allesbehalve fit. Ze had hoofdpijn, keelpijn, buikpijn, alles wat pijn kon doen deed ook pijn. Goldie had griep en daar baalde ze enorm van. Ze had drie weken uitgekeken naar het beiaardconcert in Gent en op de dag dat het plaatsvond werd ze ziek. Goldie had door dat ze wel een paar dagen ziek zou zijn en niet kon gaan werken, laat staan naar Gent gaan. Wat ze misschien nog wel het ergste vond, was dat ze Reg en Peppi een sms'je moest sturen dat ze niet kon komen. Het was juist zichzelf geweest die dit bedacht had en hen uitgenodigd had. Ze waren allebei enthousiast geweest, maar Goldie had ook wel een beetje het vermoeden dat ze ook uit beleefdheid ja hadden gezegd. Er zat niet anders op dan het sms'je maar te versturen. "Lieve Peppi en Reg. Helaas kan vanmiddag niet doorgaan, want ik lig met koorts en griep in bed. Heel erg veel sorry van mij. Ik hoop dat jullie het niet vervelend vinden." Het duurde een kwartier voor er een berichtje terugkwam. "Lieve Goldie. Geeft niet. We gaan wel weer op pad met je als je beter bent. Wij gaan wel en maken er een mannenfeestje van. Beterschap, Peppi." Reg en Peppi hadden al overlegd en besloten dan maar met hun tweeën op pad te gaan. Ze hadden de dag hiervoor vrijgehouden, dus dan zouden ze die dag gebruiken ook.

'Zo werkt het universum. Ik word ziek zodat jullie de banden wat kunnen aanhalen.' Een charmante glimlach benadrukte wat Goldie zei. Reg en Peppi keken elkaar aan. *Op aarde griep hebben en niet mee kunnen. Hier aan de andere kant toch nog snel even de credits naar zich toe trekken. Het was Goldie weer eens ten voeten uit.*

Peppi werd wakker in Brussel. De plek naast hem was leeg. Goldie was dus al uit bed. Peppi moest voor zijn werk twee dagen in Brussel zijn en had afgesproken met Goldie. Ze had voorgesteld dat Peppi bij haar zou overnachten. De vriendin van Peppi vond dat prima, die was ondertussen wel gewend aan het feit dat ze samen sliepen. Peppi had het altijd in alle openheid verteld als Goldie en hij op dezelfde kamer sliepen. De eerste keer was vorig jaar in Washington geweest. Dat was volkomen onbedoeld gebeurd omdat de hotelkamer van Peppi aan iemand anders was gegeven. Daarna hadden ze in Madrid nog twee nachten op dezelfde kamer geslapen omdat Reg met Cristina een kamer had gedeeld. Ook dat was van tevoren niet gepland, maar nu was het samen slapen dat wel. Daarnaast wist de vriendin van Peppi dat Goldie op vrouwen viel en dat ze daar dus geen concurrentie van te duchten had. Maar ze wist ook dat als Goldie genoeg gedronken had, ze graag haar mooie sportieve lichaam showde, ook aan mannen. Daarom had ze nog tegen Peppi gezegd om Goldie niet te veel te laten drinken. Dat was eigenlijk meer om Peppi te plagen, ze wist ook wel dat de kans vrijwel nihil was dat Peppi op eventuele avances zou ingaan. En tenslotte was ze overtuigd van het feit dat alles wat je volledig aanvaardt, je alleen maar rust brengt. Dat is het wonder van aanvaarden, van de go-with-the-flow-manier van leven.

‘Wist je nu daar aan de andere kant op aarde maar dat dit een opdracht van Goldie is,’ zei Reg. ‘Ze test niet alleen mij, maar ook jou. Kijken wat het sterkste is, jouw principes of het lichaam van Goldie. Stap voor stap voert het universum de druk op je op.’
Peppi knikte, want hij wist het.

Gisteravond waren ze in Brussel wat wezen eten en hadden daarna nog wat gedronken in een leuk café. Het restaurant waar ze aten was hetzelfde restaurant waar Goldie ook met Fleur had gegeten. Goldie had er sinds de keer met Fleur vaker gegeten. Het was een gezellig restaurant, de keuken was goed en dat voor een faire prijs. Daarom had ze Peppi hier ook mee naartoe genomen. Die hield ook van lekker eten en dan waren ze hier aan het juiste adres. Toen ze het restaurant binnenliepen werden ze opgevangen door de gastheer.

‘Leuk dat je er weer bent,’ zei hij.

‘Ik heb het hier altijd naar mijn zin en vanavond heb ik een goede vriend van me meegebracht,’ zei Goldie. De gastheer ging hun voor naar de

tafel. Goldie bestelde zonder met Peppi te overleggen een fles rode huiswijn.

‘Heb ik ook nog wat te vertellen?’ vroeg Peppi.

‘Nee,’ antwoordde Goldie resoluut. ‘Ik betaal, dus ik bepaal.’

Peppi moest erom lachen. Goldie weer ten voeten uit. ‘Het is in ieder geval duidelijk dat jij hier vaker komt. Als de gastheer je al kent heb je hier al meer dan een flesje wijn gedronken.’

De gastheer was razendsnel weer terug met een fles huiswijn en twee glazen. Hij schonk twee glazen in en wenste Peppi en Goldie een fijne avond.

‘Ik ga over twee dagen een week naar Leipzig voor mijn werk. Ik ben ingehuurd om daar een softwaresysteem te implementeren. Dat gaat een week duren,’ begon Peppi het gesprek.

Goldie zei niets terug. Peppi meende een traan in haar ooghoek te ontwaren. ‘Heb ik iets verkeerd gezegd?’ vroeg Peppi.

‘Nee, maar bij het horen van Leipzig word ik ineens overvallen door emotie.’ Goldie klonk ook een beetje verdrietig. ‘Misschien zijn we daar samen in een vorig leven wel een keer geweest?’

‘Wie weet,’ antwoordde Peppi. ‘Misschien als ik daar ben dat ik wel wat meer door krijg.’

Goldie had blijkbaar niet zoveel geduld en stuurde een berichtje naar Reg met de vraag of Leipzig voor haar en Peppi iets bijzonders betekende uit een eerder leven.

Het antwoord liet niet heel lang op zich wachten. Een minuut later piepte de mobiel van Goldie alweer. Reg vertelde dat zij daar elkaar ooit hadden ontmoet tijdens een oorlog. Niets bijzonders, althans niet voor Goldie, maar volgens Reg wel voor Peppi. Goldie las de berichtjes voor en zei daarna: ‘Ik denk dat ik mee wil.’

‘Van mij mag je mee, maar ik ga daarheen voor mijn werk. Ik heb weinig tijd om je aandacht te geven,’ zei Peppi nu op een plagerige toon. Goldie ging er niet op in en schakelde over op een ander onderwerp. De gerechten die ze bestelden smaakten erg goed. Het restaurant was gezellig maar ook tussen Peppi en Goldie was het gezellig.

Peppi en Goldie lagen elkaar erg goed. Ondanks dat Peppi dertien jaar ouder was en al min of meer van middelbare leeftijd, ging het prima tussen hen. Goldie vond het leuk om met Peppi te flirten zonder dat ze daar bijbedoelingen mee had. Ze vertrouwde Peppi en voelde zich heel erg op haar gemak bij hem. Ze voelde zich ook veilig bij hem. Van Peppi had ze niets te duchten. Ook al zou ze stomdronken zijn. Peppi zou geen misbruik van haar maken, maar haar alleen maar liefdevol in bed stoppen

en haar haar roes laten uitslapen. Ook vanavond was het weer gezellig. Zo gezellig dat Goldie voorstelde om in een café nog een biertje te gaan drinken. Na twee biertjes stelde Peppi voor om terug te gaan naar het appartement. Hij moest er namelijk morgen vroeg uit om op tijd op zijn afspraak te zijn in Brussel. Goldie had helemaal geen zin en wilde graag nog langer blijven. Uiteindelijk waren het nog twee biertjes extra geworden voordat ze de taxi terug hadden genomen.

Het taxiritje vanuit het centrum duurde iets meer dan tien minuten. Goldie was van de wijn en de biertjes erg jolig geworden en Peppi voelde alweer nattigheid. Alcohol en Goldie was niet per definitie een goede combinatie. Niet dat Goldie vervelend of agressief werd, maar ze vertaalde dat vooral in het uitdagen van mensen. Peppi kon er al over meepraten. Paraderen in haar lingerie. Dubbelzinnige opmerkingen maken. Niet dat dat nieuw was, Goldie had hier haar hele leven al last van gehad. Vroeger voegde ze daar ook nog shockeren aan toe, zoals Peppi al eens had meegemaakt in dat studentencafé in Antwerpen. Peppi had zich er vanavond al een beetje op voorbereid en wist ondertussen al wel hoe hij ermee om moest gaan. Ergens vond hij het ook wel leuk. Hij zag het vooral als een spel tussen hem en Goldie. Niet meteen als een doel wat Goldie wilde bereiken. Peppi was wel verrast dat Goldie geen logeerbed had opgemaakt. Ze had een opklapbed, maar dat stond nog netjes opgeklapt.

‘Ik ging ervan uit dat je wel bij mij in bed wilde komen liggen. Zuiver platonisch,’ lachte Goldie.

Peppi wist alweer hoe laat het was. Ook al had Goldie niet meteen als een tempelier gedronken, toch kon ze het schijnbaar weer niet laten om hem uit te dagen. Flirten was toch echt subtieler.

‘Aan welke kant heeft Fleur geslapen?’ zette Peppi de tegenaanval in. ‘Rechts,’ zei Goldie. ‘Dat is vandaag ook jouw kant. Wat vindt Sabine daar eigenlijk van dat je bij mij slaapt?’

‘Die is daar na Washington en Madrid wel aan gewend. Ze is er niet laaiend enthousiast over, maar vindt het ook geen groot probleem,’ antwoordde Peppi. ‘Ze weet ook al hoe mooi jij kan paraderen in je lingersetje als je genoeg drank op hebt,’ liet Peppi zich niet uit het veld slaan.

‘Heb je dat echt allemaal verteld?’ vroeg Goldie nu oprecht verbaasd. ‘Ja, dat heb ik allemaal verteld. Ik vertel alles wat ik meemaak. Overigens ziet ze je niet als concurrente of gevaar,’ zei Peppi lachend.

‘Daar ben ik blij om, maar ik ben wel benieuwd wat ze ervan vindt als je vertelt dat je naast mij in hetzelfde bed hebt geslapen.’

‘Ik zal het je morgen of overmorgen vertellen. Ik zie niet meteen grote problemen op me afkomen,’ zei Peppi. Hij beëindigde het gesprek door naar het badkamertje te lopen om zijn tanden te poetsen. Helaas was Peppi nog niet helemaal van Goldie af. Die wilde nog van alles weten. Toen hij terug was in de slaapkamer ging Goldie weer door.

‘Weet je wat ik zo in je waardeer? Je hebt nog niet één keer met een geile blik naar me gekeken, wat veel mannen wel doen,’ zei Goldie. ‘Ik zie je als een hele goede vriendin op een zuiver platonisch niveau,’ reageerde Peppi.

Goldie wist even niet of hij het serieus bedoelde. ‘Je kijkt wel naar me, maar niet met zo’n begerige blik in je ogen,’ zei Goldie.

‘Ik heb er geen hekel aan om naar je te kijken. Ik vind dat je een prachtig lichaam hebt. Ik houd wel van net ietsje vrouwelijker en net ietsje ronder. Een bonenstaak is niet aan mij besteed,’ zei Peppi op een complimenterende manier.

‘Zou je seks met me willen?’

Peppi was directe communicatie wel gewend, maar niet van Goldie. Hij zuchtte diep. ‘Nee Goldie, dat wil ik niet.’ Het klonk duidelijk en resoluut uit de mond van Peppi. ‘De magie tussen ons zou dan verdwenen zijn en ik wil mezelf in de spiegel recht kunnen aankijken. Ik houd niet van vreemdgaan en ik wil graag eerlijk zijn tegen Sabine.’

Goldie had deze reactie niet verwacht. Ze had ook niet direct een ja verwacht, maar toch. ‘Ik bedoelde het niet als een uitnodiging, maar eigenlijk meer symbolisch,’ haastte ze zich te zeggen.

‘Zo had ik je vraag ook opgenomen, maar zullen we het nu over iets anders hebben?’ probeerde Peppi over te schakelen naar een ander onderwerp.

Goldie liet zich echter niet uit het veld slaan. ‘Ik ben eigenlijk wel benieuwd hoe jij daarover denkt?’

Peppi zuchtte nogmaals. ‘Wat bedoel je nu eigenlijk?’ vroeg hij.

‘Nou, of jij seks met mij ziet zitten,’ zei Goldie.

Peppi had niet zo heel veel zin meer in deze conversatie. ‘Als je naar complimentjes zoekt. Ja, ik vind je erg mooi. Seks met je lijkt me ook absoluut geen straf,’ zei Peppi. ‘Maar uhh, ik vind de magie van onze platonische vriendschap veel belangrijker dan een keer aan onze lusten toe te geven. Ook de balans tussen Reg, jou en mij wil ik niet in gevaar brengen. Verder heb ik geen zin om ontrouw te zijn. Dus het antwoord blijft nee.’ Peppi probeerde zo duidelijk mogelijk te zijn. ‘En seks met een man vind jij toch niets. Dus het is op veel vlakken een slecht idee,’ zei hij er nog achteraan.

uit te zoeken en alles te lezen wat er te lezen viel. Reg had zich vorige week laten ontvallen dat ze daar in een vorig leven ook al eens was geweest. Meer had hij er niet over willen vertellen. Zelf uitzoeken was waar je het meeste van leerde. Reg had verteld dat het voor hem allemaal best mistig was, maar dat Peppi het wel helder zag. Fleur had overwogen om Peppi te bellen, maar wist dat ook Peppi haar niet wijzer zou maken. Hoe dichterbij Neurenberg kwamen, hoe meer het gevoel in Fleur veranderde. Het was een mix van opgewonden en gespannen zijn. Het voelde spannend aan de ene kant, maar ook wel een tikje vervelend. Ze wist wat hier was gebeurd en waar het allemaal toe had geleid. Fleur had geen seconde het idee dat ze daar zelf in dat vorige leven onderdeel van was geweest, van de nazi-vernietigingsmachine. Wel had ze het gevoel dat ze een soort supporter was geweest. Zoals zoveel Duitsers vroeger fan waren van Adolf Hitler, zonder zelf ook maar ooit aan de oorlog deelgenomen te hebben. Ze was nu, dit leven, in Nederland opgegroeid en daar was Adolf Hitler synoniem voor een van de grootste menselijke catastrofes die de wereld ooit getroffen had.

Reg was verbaasd dat Fleur in feilloos Duits kon inchecken in het hotel. Hij wist wel dat Fleur een talenknobbel had, maar had niet verwacht dat die zo goed was. Reg zag dat de receptioniste ook verbaasd was over haar vrijwel accentloze Duits. Inchecken was in een mum van tijd gebeurd. Fleur had een plattegrond gevraagd en gekregen. Als klap op de vuurpijl hadden ze ook nog een upgrade gekregen naar een grotere kamer. Fleur had een aanbieding gevonden op internet voor een lang weekend in het Hilton-hotel van Neurenberg. Het was spotgoedkoop en meteen ook dicht bij alles waar ze naartoe wilde. Het was zeker niet het mooiste Hilton-hotel van de wereld, maar het was heel schoon. Nu ze ook nog een grote kamer hadden, kon het niet meer stuk. Ze hadden een kamer op de bovenste verdieping. Zowel Fleur als Reg was verbaasd over de grote kamer die ze hadden gekregen. Er stond een overdreven groot kingsize bed en het eerste wat Fleur daarvan dacht had zeker niet met slapen te maken.

‘Straks eens even kijken of je dit leven betere herinneringen aan Neurenberg zal overhouden,’ zei Fleur met een meer dan ondeugend lachje op haar gezicht.

Reg was er ondertussen aan gewend geraakt dat Fleur vaker het initiatief nam dan hijzelf. ‘Dat doen we vanavond wel,’ kaatste Reg terug.

‘Daarvoor zijn we niet hier. Het is lekker weer en ik heb zin in koffie.’

‘Het is maar waar je prioriteiten liggen,’ stelde Fleur vast. ‘Straks is er geen excuus meer en ben je wel aan de beurt! Of je nu zin hebt of niet.’

‘Dat wordt nummer één. Wel klein, maar hij trekt me op een of andere manier wel aan.’

‘Dan gaan we daarnaartoe,’ zei Reg instemmend. Peppi parkeerde de auto aan de kant van de weg en ze stapten uit. Voor het pad dat naar de begraafplaats liep, stond een klein hekje. “La Belle Alliance Cemetery” stond op het ene zuiltje en “1916-1917” op het andere.

‘Die zijn al halverwege de oorlog gesneuveld,’ merkte Reg op. Peppi opende het zwart metalen poortje en samen liepen ze over het smalle pad richting de graven. Het was een hele kleine begraafplaats. Heel anders dan de lange rijen grafstenen op andere begraafplaatsen. Dat kleine gaf het ook iets eigens en unieks.

Bij een van de graven lag een bosje bloemen en een geplastificeerde kaart.

‘Mogen we lezen wat erop staat?’ vroeg Reg.

‘Ik weet het niet, maar anders leg je het hier ook niet neer, als dat niet zou mogen. Je kan het lezen zonder de kaart aan te raken dus waarom niet,’ antwoordde Peppi.

“Voor een voor mij onbekende soldaat. Liefde is maar ten dele monogaam. Liefde is ook een manier van leven met iedereen en alles. Ook jij die je leven gegeven hebt voor onze vrijheid” las Peppi voor.

‘Mooie tekst,’ beaamde Reg. Na een rondje langs alle graven gingen Reg en Peppi even naar het monument wat enigszins centraal was geplaatst. Het was even stil. Geen van beiden had behoefte om wat te zeggen. Uiteindelijk was het Peppi die de stilte doorbrak. ‘Iets verderop zijn nog twee begraafplaatsen. Daar wil ik ook nog heen,’ zei hij. ‘Wat een niet voor te stellen waanzin heeft hier bijna honderd jaar geleden plaatsgevonden. Ruim een half miljoen soldaten zijn hier in dit gebied rond leper in slechts vier jaar tijd omgekomen.’

Reg vond het moeilijk voor te stellen hoeveel mensen een half miljoen nu precies was. ‘Eerst deze kleine begraafplaats maar eens bezoeken,’ zei hij. ‘Voordat we nog meer waanzin gaan aanschouwen.’

De begraafplaats voelde heel sereen en rustig. In het midden stond een groot stenen kruis van enkele meters hoog. Om het kruis was een achthoekige bank geplaatst die ook van steen was. In totaal lagen hier vijftig geïdentificeerde soldaten begraven, die de loopgraven aan het begin van de vorige eeuw niet hadden overleefd.

‘De tegenstelling tussen enerzijds de rust en anderzijds het intense verdriet is enorm voelbaar. Heb jij dat ook?’ vroeg Reg aan Peppi.

en liep die richting uit. Reg haastte zich erachteraan. Een paar minuten later stonden ze op de plek waar Hitler en vele andere nazi's de bezoekers op het veld toespraken. Reg was voor de zoveelste keer verrast door de doortastendheid van Fleur. 'Kijk, daar ergens stond ik toen. Daar links in het midden.' Reg zag een klein traantje in de ooghoek van Fleur. 'Hoe oud was ik toen precies? Ik neem het me kwalijk dat ik daar stond en ook weer niet. Op die leeftijd kan je meisjes dat ook weer niet helemaal kwalijk nemen,' zei ze. 'Daar stonden alle meiden van de Bund Deutscher Mädel.'

Fleur had veel meer huiswerk gedaan dan Reg dacht. 'Hoe weet je dat?' vroeg hij.

'Afgelopen twee weken heb ik mezelf zoveel mogelijk ingelezen. Heb ik net al verteld, slome,' zei Fleur redelijk direct. 'Toen ik de foto van dit veld voor de eerste keer zag, wist ik dat ik daar was geweest. Gisteren kreeg ik er beeld bij. Ik was lid van de Hitlerjugend.'

'Laatst heb ik nog in een boek gelezen dat je gemoedstoestand uiteindelijk een magneet is die de werkelijkheid creëert waarin je leeft. Beetje zoals de "law of attraction" werkt,' vertelde Fleur ineens. 'Het gros van de Duitse bevolking liet zich meeslepen door de propagandamachine van de nazi's, met een dramatische afloop tot gevolg.'

Reg was erg verbaasd over wat Fleur nu weer vertelde, maar ze was nog niet klaar.

'Als je denkt een "Übermensch" te zijn en een oorlog begint, is het niet gek dat er een inferno over je heen komt.' Fleur lachte om het verbaasde gezicht van Reg. 'Allemaal gelezen afgelopen weken.'

Reg pakte Fleur vast en kuste haar. 'Ik ben ontzettend trots op je, dat je dat allemaal zelf hebt uitgezocht en voor elkaar hebt gekregen,' zei hij. 'Ik ben boos en trots op mezelf tegelijkertijd. Boos dat ik zo stom was hier te gaan staan. En trots dat ik dat nu zelf uitgevonden heb,' sprak Fleur zachtjes maar overtuigd.

Reg streelde haar subtiel door haar haren. 'Wat je toen deed was niet goed of slecht. Het was wat je deed en je deed het om van te leren als ziel,' probeerde hij Fleur wat gerust te stellen. 'Peppi zag je met twee van die typische vlechtjes ook hier op het veld,' zei hij. 'Je weet nu dat je een vorig leven hebt. Of je er trots op bent of niet. Het heeft je ziel gemaakt tot wat het nu is.'

'Dat geldt ook voor jou, Reg, wat je net tegen Fleur zei,' sprak Peppi zacht tegen hem.

Fleur bleef lang op het spreekplatform staan om de energie te kunnen voelen. 'Ik voel een aparte energie en ik kan haar niet thuisbrengen,' zei ze.

'Dat komt nog wel een keer,' stelde Reg haar gerust. 'Niet alles hoeft vandaag en hier opgelost te worden.'

'Zullen we de Kongresshalle gaan bekijken?' vroeg Fleur nu. 'Het is ongeveer tien minuten lopen. Komen we ook langs dat meer, het Grosser Dutzendteich. Daar wil ik wel even langs, kom.' Fleur pakte de hand van Reg en trok hem zowat mee. Het was voor Reg duidelijk dat Fleur hier nog lang niet klaar was. Ze liepen nu voor de tribune door richting het meertje. Toen ze bij het meertje aankwamen bleef Fleur staan. 'Even de energie voelen,' zei ze. Ze bleven minutenlang staan zonder ook maar iets te zeggen of te bewegen. 'Dit is bijzondere energie die ik hier voel,' sprak Fleur weer. 'Ondanks wat hier gebeurd is en waar het de voorloper van was. Van zoveel dood en verderf, kan ik niet anders zeggen dan dat de energie hier rondom dat meer heel aangenaam is.'

Reg had het niet willen zeggen, maar voelde precies hetzelfde. 'Weet je al waar je het van kent?' vroeg hij aan Fleur.

'Atlantis,' antwoordde ze resoluut.

'Hoe kom je daar nu bij?' vroeg Reg.

'Ik heb op internet een of ander vaag artikel gelezen dat sommige nazi's geloofden dat ze afstammelingen waren van Atlantis,' was haar reactie.

'Die energie hangt hier al vele duizenden jaren. Dat bracht de nazi's hier. Ze voelden zich aangetrokken door de energie van Atlantis.' Fleur was overtuigd van wat ze zei.

'Hoezo Atlantis?' vroeg Reg.

'In 1918 is in Munchen het Thule-Gesellschaft opgericht,' begon Fleur haar uitleg. 'De leden hielden zich bezig met allerlei occulte zaken, waaronder Atlantis. Nazi-kopstukken zoals Rudolf Hess, Heinrich Himmler en Alfred Rosenberg vonden in dit clubje de inspiratie voor hun nazi-gedachtengoed. Hitler was hier ook kind aan huis. Dietrich Eckhart, Hitlers jarenlange mentor en coach, was lid. Vanuit die tijd stamt ook het Shambalha-hakenkruis, het latere symbool van de nazi's.'

'Nogmaals, hoezo Atlantis?' vroeg Reg nog maar een keer.

'Thule verwijst naar Ultima Thule, het uiterste Noorden, waar de zogenaamde hyperboreaanse volkeren woonden,' vervolgde Fleur haar uitleg. 'Dit Thule-Gesellschaft beschouwde het mythische Ultima Thule als de oorsprong van het superieure Arische ras. Het was het equivalent van Plato's hoogontwikkelde, maar verdwenen eveneens superieure beschaving van Atlantis. Vandaar.' Fleur was echter nog niet klaar met

stopt op donderdagavond, dus kan ik nog makkelijk een paar dagen in Japan blijven.'

Iris kon wederom de glimlach op haar gezicht niet verbergen. In drie zinnen had Goldie het alweer over de belangrijkste prioriteit van het bezoek, de klok.

'Waren er nog meer collega's die wilden gaan?' besloot Iris nog maar even door te vragen.

'Ja, maar ik was de enige geschikte kandidaat,' antwoordde Goldie. 'De kledinglijn waarvoor ik verantwoordelijk ben, is veruit de meest succesvolle in Japan. De andere kledinglijnen doen het daar minder goed. Dus de keuze was door de directeur snel gemaakt.'

Iris liet heel even het fornuis voor wat het was en liep naar Goldie toe om haar een dikke zoen te geven. 'Ik vind het hartstikke leuk voor je,' zei ze tegen Goldie. 'Alleen niet vergeten dat je daar ook nog iets voor je werk moet gaan doen.'

Een paar weken later stond Goldie op Schiphol om de vlucht naar Tokyo te nemen. Goldie was nog nooit in Japan geweest, maar ze verheugde zich erop. Ze moest eerst vier dagen op de beurs aanwezig zijn en dan had ze nog twee dagen om een stukje van Japan te bekijken. Via de luidsprekers klonk de stem van de grondstewardess. De vlucht naar Tokyo was klaar om te boarden. Toen ze op haar stoel had plaatsgenomen, stuurde ze nog snel even een berichtje naar Iris. Sinds ze getrouwd waren, was dit de eerste keer dat ze langer dan een week weg zou zijn. Met name Iris had even moeten wennen aan de gedachte. Maar ze gunde het Goldie van harte. Reg en Peppi waren een klein beetje jaloers geweest, maar ook zij gunden het Goldie. Haar persoonlijke ontwikkeling en groei zou ook op hen doorwerken, daar hoefden ze niet altijd met z'n drieën voor op reis. Peppi had nog wel gevraagd of Goldie een filmpje kon maken met haar smartphone mocht de bel geluid worden op het moment dat ze daar was. Over twee weken hadden ze weer afgesproken om bij elkaar te komen. Konden ze meteen even naar het filmpje van de klok in Minamiashigara kijken. Eerst maar eens in Japan zien te komen. Dan de beurs, dan een beetje rondkijken. De komende elf uur zou ze in het vliegtuig zitten. Een lange vlucht, maar Goldie had een boek in haar rugzak gedaan, zodat ze kon lezen.

Goldie schrok wakker. De stewardess had haar wakker gemaakt. Over twintig minuten zouden ze landen op de luchthaven van Tokyo. Van het lezen was niet zoveel terechtgekomen. Ze had eerst een film gekeken. Daarna was er eten geserveerd. Na het eten had ze nog een uurtje of wat

gelezen en was daarna gaan slapen. Toen Goldie goed wakker was, beseftte ze dat ze bijna zeven uur aan een stuk geslapen had. Het was in Japan intussen ochtend geworden. Ze had voldoende geslapen, dus kon ze in een keer door naar het beurscomplex. Toen ze door het luchthavengebouw liep, voelde ze de speciale energie die aan het land verbonden was. Mensen waren hier over het algemeen wat spiritueler van aard. Ze waren ook meer gedisciplineerd dan de gemiddelde Belg of Nederlander. Hier was ook Reiki uitgevonden, of was het ooit aan iemand aangereikt, om er de wereld mee te verbeteren. Goldie had zich voorgenomen om naar een Reikicentrum te gaan en ook een Reikibehandeling te ondergaan. Daarnaast wilde ze ook een Shiatsubehandeling. Ze wilde ook een bezoek brengen aan de berg met de mooie naam Fuji. En natuurlijk niet te vergeten ook nog een van de grootste luidklokken van de wereld bezoeken. Wat betreft de Reiki en Shiatsu had ze al een e-mail gestuurd naar haar collega's van de Japanse importeur. Die zouden zorgen dat beide werden geregeld. Alleen niet op één dag, dat zou een beetje te veel van het goede zijn. Goldie wist dat haar collega's dit ook daadwerkelijk zouden regelen. Japanners waren niet voor niets heel gedisciplineerd.

In de aankomsthal werd Goldie al opgewacht door een chauffeur die was ingehuurd door de importeur in Japan. Hij zou Goldie naar het beurscomplex brengen waar de beurs werd gehouden. Het was een aangenaam ritje door de stad. Het was redelijk goed weer in Tokyo en Goldie keek haar ogen uit. Dit was echt een aparte stad en er hing ook een heel aparte energie. De ontvangst door de medewerkers van de Japanse importeur was hartelijk maar ook heel formeel. Goldie had zich hier al op voorbereid. Het ging allemaal volgens strak protocol. De directeur in Nederland had aan Goldie gevraagd om vooral mee te bewegen en zich aan te passen aan dit protocol. Goldie had zich voorgenomen om dat dan ook maar te doen en het ging haar heel goed af. De rest van de dag mocht Goldie rondlopen op de beurs om te zien hoe de Japanse kleding- en fashionmarkt in elkaar zat. Maar belangrijker nog om te leren van de kledingstijl. De wat eenzame start op de beurs werd die avond en de rest van de trip gelukkig meer dan goedge maakt.

Goldie was aangenaam verrast toen bleek dat het avondprogramma was aangevuld met Reiki en eten. Haar collega, met de mooie naam Miyuku, nam Goldie mee naar een soort healingcentrum in de buitenwijken van Tokyo. Het grote gebouw lag aan de rand van een park. De mooi aangelegde Japanse tuin van het healingcentrum grensde aan het park.

Toen Goldie met haar collega binnenliep voelde ze onmiddellijk de vredige energie die hier in het gebouw hing en goed voelbaar was. In het gebouw hing ook een bord met wat Engelse teksten. De rest was allemaal in Japanse tekens. Niet te lezen voor Goldie. Boven het bord in de Engelse taal stond “Traditional Japanese Medicine and Therapies” geschreven. Bingo, dacht Goldie. Hier moet ik zijn.

‘Dit is een van de betere in heel Tokyo,’ zei de collega van Goldie. ‘Je mag kiezen: Shiatsu, Reiki, drukpuntmassage, gezichtsmassage of iets anders dat je zou willen. Als we hier klaar zijn gaan we naar een typisch Japans restaurant om te eten.’ Eerst dit hier maar eens ervaren, dacht Goldie. Ze koos voor een Reikibehandeling. Over een paar dagen ging ze hier nog wel een keer terug voor een Shiatsu-massage. Goldie werd meegenomen door een oudere Japanse vrouw. Ze sprak maar één taal en dat was Japans. Haar gezicht was vriendelijk en ze wenkte om mee te komen. Ze ging naar een kleine ruimte van ongeveer drie bij vier meter. In het midden stond een behandeltafel. De vrouw wees op het horloge en de armband van Goldie. Die moesten uit. Alles van metaal moest verwijderd worden. Ook haar schoenen en sokken mochten uit. De vrouw gaf nu een briefje dat heel klein opgevouwen was en dat ze de hele tijd had vastgehouden. Ze gebaarde om het open te vouwen en te lezen. “De fase in je leven waarin je je ego begint te zien en te herkennen, geeft je de mogelijkheid te onderzoeken wie je werkelijk bent” stond er geschreven. Goldie vouwde het briefje weer op en stopte het in haar broekzak. Ze beseftte nog niet helemaal wat de impact van de boodschap zou zijn. Ze knikte, met haar handen netjes tegen elkaar gedrukt, naar de vrouw om haar te bedanken voor het cadeautje. Helemaal op de Japanse manier.

Daarna gebaarde de vrouw dat Goldie op haar rug op de tafel mocht gaan liggen. Op de achtergrond klonk heel zacht muziek. Goldie was verbaasd door de energie die in de kamer hing en dan moest de behandeling met Reiki-energie nog beginnen. De vrouw gebaarde dat Goldie haar ogen mocht sluiten. Tien seconden later had de vrouw een tik op een klankschaal gegeven. Het diepe geluid maakte indruk op Goldie. Vervolgens voelde ze dat de vrouw haar hoofd iets omhoogtilde en haar beide handen onder haar hoofd plaatste. De behandeling was begonnen. Een half uurtje later werd Goldie lichtjes en heel vriendelijk wakker geschud. Ze was in slaap gevallen. De vrouw gebaarde dat ze om mocht draaien. Ze waren dus ergens halverwege. Goldie draaide zich om, maar nog geen minuut later lag ze alweer te slapen. Volledig ontspannen, volledig in rust.

De volgende ochtend stond Miyuku Goldie al op te wachten voor het hotel. Ze had opdracht van de Japanse importeur om Goldie haar hele verblijf bij te staan en overal mee naartoe te nemen, waar ze maar wilde gaan. Miyuku was een jaar ouder dan Goldie. Gisteravond was in elk geval een erg geslaagde avond geweest. Na de Reikibehandeling waren ze nog naar een traditioneel Japans restaurant geweest wat alleen maar vegetarische gerechten op het menu had. Uit de vragen die Goldie afgelopen weken had gesteld, had Miyuku opgemaakt dat Goldie erg geïnteresseerd was in de Japanse traditionele geneeswijzen zoals Shiatsu en Reiki. Vandaar dat ze een vegetarisch restaurant wel toepasselijk vond. Goldie had heerlijk gegeten en had vlees en vis absoluut niet gemist. Miyuku had haar gisteren per taxi naar haar hotel teruggebracht. Vanochtend zouden ze met de metro naar de modebeurs reizen. Het was druk in de metro. Goldie had wel eens ooit foto's gezien dat mensen naar binnen geduwd werden op de stations. Dat was die ochtend niet aan de orde, maar het zat niet ver van als-haringen-in-een-ton. Het was een klein half uurtje met de metro. Miyuku sprak erg goed Engels en praatte graag en veel, had Goldie gemerkt. Ze vond het heel bijzonder dat Goldie met een vrouw getrouwd was. Dat was in Japan niet mogelijk. Miyuku was single, maar had wel uitdrukkelijk vermeld dat ze op mannen viel. Niet een keer maar wel twee keer. Voor het geval Goldie zich iets in haar hoofd zou halen. Niet dat ook maar een haar op het hoofd van Goldie daaraan dacht. Ze was nu dolgelukkig getrouwd met Iris en had nul behoefte aan iets of iemand anders. Vervolgens stelde Miyuku een kwartier lang aan een stuk de ene na de andere vraag. Hoe dat werkte als je kinderen wilde. Of ze niet bang was dat ze alsnog verliefd werd op een man. Of ze dezelfde rechten hadden als een man-vrouw huwelijk. Miyuku bleek uiteindelijk toch wel heel ruimdenkend te zijn. Het leek haar een goed idee als het homohuwelijk ook in Japan zou worden ingevoerd. Als ze ooit in Nederland kwam, wilde ze Iris graag een keer ontmoeten. Vlak voor ze bij de eindbestemming waren vroeg Miyuku of Goldie zin had om vanavond met haar mee te gaan naar Do-in. Puur om te laten zien wat het inhield en hoe ze dat in Japan net iets anders deden dan in Europa. Het was tenslotte niet voor niets uitgevonden in Japan. 'Oh ja en dan gaan we vanavond tijdens het eten bespreken wat je allemaal in het weekend wil gaan doen,' vertelde Miyuku nog even snel tussen neus en lippen door.

Die avond werd Goldie na de Do-in meegenomen naar het huis van de ouders van Miyuku. Goldie zou zoveel mogelijk van Japan en de Japanse cultuur meekrijgen, had Miyuku zich voorgenomen. Haar moeder had

REÏNCARNATIE ECHO

Na je dood terugkeren op aarde voor een nieuw leven; Goldie, Reg en Peppi hebben het al ontelbare keren gedaan. Elke keer reïncarneren ze op aarde om nieuwe levensopdrachten te halen in de game of life; het alles overkoepelende spel dat gevormd wordt door al hun vorige levens en de nieuwe levens. Alle drie zijn ze vastbesloten om in dit leven niet alleen het level te halen, maar ook de bonus binnen te slepen. Lang geleden hebben ze als zielen een afspraak gemaakt om periodiek op aarde samen te komen. Iedere reïncarnatie spelen ze (samen) weer een nieuw level van het fascinerende spel van de game of life.

Liefde, spirituele ontwikkeling, harde levenslessen, pijn, maar ook uitiem geluk. Terugkeren naar vorige levens. Duistere krachten die je van je levensopdracht proberen af te houden, maar ook talloze hints vanuit het universum. Alles komt op hun pad en moeten ze overwinnen. Stap voor stap groeien ze in hun rol, leren ze meer over hun vorige levens en hun zielsverwantschap. Maar wat is hun verborgen einddoel? Gaan ze er dit leven in slagen om het level te halen en de bonus te bemachtigen?

Ga mee op reis naar vorige levens en doorklief de grens van ruimte en tijd. Waar liep jij 200 jaar geleden rond? Wat kun je ervan leren en hoe echoot het door in dit leven?

Chef Petroes is geboren en getogen in de Brabantse Kempen, de streek die hij koestert als geen ander. Tegelijkertijd hunkert hij naar kennis over wat het universum en andere dimensies te bieden hebben. Alles wat verborgen en niet voor het oog zichtbaar is intrigeert hem.

